

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valentini Mangioni Per Vsini E Societate Iesv, In
Signatura Sacra Pœnitentiariæ S.D.N. Papæ Consultoris
Theologi De Religiosa Pavpertime non excludente rerum
Dominium nec Ius testandi Opvscvlvm ...**

Mangionius, Valentinus

Coloniæ, 1639

Sectio Secvnda. Voti Solemnitas est reuera ex solâ Ecclesiæ constitutione
inuenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63077](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63077)

Iurisconsultissimi Pontifices *malè Consulti Theologi* sunt; haud ægrè ferre debeo ego me tantis Nominibus accenseri. Malle possum cum his errare, quam cum meis Censoribus sapere. Sed utri hac in re, desipiant, aut errent; Docti, & à perturbationibus vacui iudicabunt.

Ex hætenus disputatis satis superque constare arbitror, si agatur de modo loquendi; non posse culpari me, quòd asseruerim votorum solemnitatem haberi ex sola Ecclesiæ institutione. Vsurpauit verba, quæ Nobilissimi moralis, & Scholasticæ Theologiæ Doctores, quæ utriusque Iurisconsultissimi, quæ denique duo Christi Vicarij usurparunt, & quidem vix apice immutato. si propterea *malè Consulius Theologus sum*, (iterum dico) sunt & illi.

SECTIO SECUNDA.

Voti solemnitas est reuera ex solâ Ecclesiæ Constitutione inuenta.

Sed enim neque iure me reprehendi posse 8
 spuro, si agatur, non de modo loquendi, sed de re ipsa. Euincam autem hoc, si pensiculatius examinauero, quid nomine *Solemnitatis* intelligatur: simulque ostendero, in quocunque eam consistere asserant Aduersarij, id vel non esse solemnitatem, vel, si ad solemnitatem aliquo modo pertineat; esse commune etiam votis simplicibus, ideoque in eo præcisè sumpto non consi-

tere: vel denique, si in eo præcisè consistat; esse ex solius institutione Ecclesiæ. Sunt autem supponenda quædam tanquam certa.

- 9 Primum est, esse in Ecclesia Dei Statum aliquem verè, propriè, & substantialiter Religiosum, in quo tamen vota Paupertatis, Castitatis, & Obedientiæ sunt simplicia, & carent solemnitate ex declaratione duorum Summorum Pontificum PII V. & GREGORII XIII. PIV senim V. in Constitutione, quæ incipit, *Dum indefessa*. declarat, Societatem etiam quoad gradus Scholarium, & Coadiutorum formatorum, quorum vota sunt solum simplicia, esse Religionem Mendicantem. GREGORIUS vero XIII. in Constitutione, cuius initium est *Ascendente Dom.* non solum expresse definit *prædictos Scholares, & Coadiutores semper fuisse, esse, & fore verè ac propriè Religiosos, & ipsorum vota, etsi simplicia, ex SED. APOSTOLIC. institutione esse verè substantialia Religionis vota;* sed etiam declarat, *Assertiones contrarias pronunciatas, aut scriptas falsas omnino, & temerarias esse, & censeri debere,* addito præcepto in virtute sancta Obedientia, ac sub pœnis Excommunicationis late sententia, nec non inhabilitatis ad quavis officia, & beneficia, eo ipso absque aliâ declaratione incurrendis, contra quoscunque, qui huiusmodi Pontificiam definitionem, ac declarationem quoquo modo verbo vel scripto, directè vel indirectè ausi fuerint impugnare, vel eam, nisi quantum verba ipsa sonant, interpretari. Accedit auctoritas sacrosancta Trid. sess. 25. cap. 16. de Regul. vbi nullâ factâ distinctione graduum, vel personarum,

narum, quæ in Societate sunt, illam absolutè appellat *Clericorum Religionem*, & consequente^r Scholares & Coadiutores, qui in ea emittunt^t vota solùm simplicia post biennium probationis, censet fieri verè ac propriè Religiosos, sicut fiunt in alijs Religionibus Nouitij Vouentes post annum, de quorum formâ profitendi ibi Concilium agebat, & excipiebat eos, qui in Societate probantur & admittuntur. vide *Less. lib. 2. de Iust. cap. 41. dub. 1. n. 8.*

Secundum est. Cùm solemnitas, metaphysicè loquendo, sit quædam quasi forma, ex qua votum denominatur solempne; optimè explicari, quid ipsa sit in se, per suos effectus, quos producit in emittentibus vota solempnia. Sic BONIFACIUS VIII. in cap. vnic. de vot & vot. relax. in 6. pro eodem sumpsit votum solempne, & quod sit efficax ad dirimendum matrimonium. Sic etiam communiter Doctores in cap. cum ad Monasterium. de stat. Monach. & in cap. non dicatis. 12. q. 1. & cap. quia ingredientibus 12. q. 3. & in Authent. ingressi, & Authent. nunc autem. C. de sacros. Eccles. volentes explicare, in quo consistat solempnitas voti Paupertatis; explicant per illum effectum reddendi incapacem proprietatis, & Dominij, ita vt, sicut votum solempne Castitatis Religiosæ dirimit præcedens matrimonium ratum, non consummatum, & irritat subsequens; ita etiam votum solempne Paupertatis excludat à Vouente, rerum omnium Dominium, si quod fortè habebat, & omnem acquisitionem in posterum impediatur.

Sic etiam Innoc. in ca. olim. 2. de priuil. Abb. in cap. ex rescripto de iureiur. not. 3. & ibidem Felin. & alij apud Suarez tom. 3. de Relig. lib. 2. cap. 13. explicant solemnitate voti Obedientiæ per illum effectum, quòd solemniter illud professi non possint validè contrahere obligationem vllam, saltem Ciuilem, propter abrenunciationem propriæ voluntatis, quam fecerunt Vouendo Obedientiam. Consentunt autem omnes Authores, hoc modo explicatas votorum solemnitates consummari in eo, quòd Personæ professæ solemniter, perpetuò retineant prædictas incapacitates ad Matrimonium, Dominium, & Obligationem ciuilem nec possint vllò tempore his vinculis liberari per vllam potestatem, saltem Papali, inferiore.

ii Tertium est. Votum solempne, seu solempnem Professionem multa includere & requirere.

ii2 Primò. Vt sit Promissio facta Deo voluntariè ac liberè, & hoc est quasi genus summum, quod participatur ab omnibus votis in quacunque materia nuncupatis.

ii3 Secundò. Vt promittatur Deo Paupertas, Castitas, Obedientia; & hoc est tanquam genus proximum, quod diuiditur per tres differentias. (Non quæro nunc vtrum sint essentialia, an accidentalia.) Nam conueniunt in hoc genere. 1. Vota simplicia Paupertatis, Castitatis & Obedientiæ, quæ emittuntur extra Religionem ab Ecclesiâ probatam. 2. Vota simplicia, tamen sub-

stan-

stantialia, quæ faciunt Scholares & Coadiutores formati in Societate IESU, quæ est Religio probata. 3. Denique vota solemnia Professorum in omnibus Religionibus.

Tertiò Vt prædicta vota fiant in aliquâ congregatione, quæ sit approbata ab Ecclesia, & non solum tanquam Cœtus hominum pius & laudabilis, sed tanquam Religio. Hoc dixerim; quia sunt in Ecclesia aliquæ Congregationes tam virorum, quàm mulierum ab Apostolicâ Sede approbatæ, in quibus obseruantur hæc tria vota, non tamen illæ Congregationes sunt Religiones, nec illæ personæ Religiosæ.

Quartò Vt iisdem votis emissis in Religione approbata, adiuncta sit sui ipsius traditio, & quasi donatio, ratione cuius vouens nouo quodam titulo possidetur à Deo, & transcribitur in ius, & potestatem Religionis, ac Prælatorum, & Religio acquirit in Professum ius quoddam Dominatum, seu malis, Paternum, seu mixtum, vi cuius, qui se tradidit, tenetur parère in omnibus iuxta Regulam: nec se potest amplius à tali iure subtrahere. Sic accidit illis, qui fiunt serui iure natiuitatis, vel belli, vel emptionis, aut alterius contractus. Est tamen in potestate Religionis, & Prælatorum, hoc ius remittere, & donationem retrocedere. Quemadmodum Herus seruum suum manu mittere potest, neuter tamen neque Religiosus, neque seruus potest se his nexibus expedire.

Quintò. Vt votum Paupertatis reddat vouen-

tem incapacem Dominij, votum Castitatis inhabilem ad Matrimonium, & Obedientiæ auferat facultatem contrahendi obligationem saltem civilem sine Superiorum consensu, vt supra explicatum est.

17 Sextò. Vt Religio, & illius Prælati postquam semel se tradentem Religioni acceptauerint, ipsiusque vota absolutè, & in perpetuum admiserint, non possint vlllo modo Professis votorum vincula relaxare, nec donationem factam retrocedere. Licet enim ex legitima causa possit Professus aliquando tanquam incorrigibilis eijci; eiectus tamen remanet Religiosus, & votis obstrictus: quæ est communis sententia, vide *Sylu. verb. Religio. 6. qu. 12. Nauarr. de Regular. com. 2. num. 35.*

18 Septimò. Præter supradicta, votum solemne, vt ritè factum censeatur, postulat, vt in ipsius emissionem obseruentur ea omnia, quæ vel Iure communi positiuo, vel Statutis particularibus cuiusque Religionis præscribuntur: quorum aliqua sunt substantialia, & necessaria ad voti validitatem, alia accidentalia, & requisita tantùm ex decètiâ. Primi generis sunt, vt Religio sit approbata à Romano Pontifice: vt proficens careat omnibus impedimentis essentialibus, quæ vel de Iure communi, vel Statutis peculiaribus arcent à Religione, in qua professurus est, & expleuerit ætatis annum decimum sextum, & peregerit annum integrum, & continuum Probationis: vt

Ad

Admittens Professionem habeat legitimam auctoritatem: vt denique in omnibus seruetur forma substantialis in vnaquaque Religione præscripta. Secundi generis sunt illæ ceremoniæ & circumstantiæ, sine quibus adhuc Professio esset valida, v.g. vt Professio fiat in Ecclesiâ, inter Missarum solemniam, Sacerdote celebrante, & sacram Eucharistiam manibus tenente, &c.

His positis, discurrendum est per singula capita hæctenus enumerata, & demonstrandum, vt supra dixi, in quocunque asserant Aduersarij consistere votorum solemnitatem, de quâ inter Doctores disceptatur; vel in eo non consistere; vel, si illud ad solemnitatem pertineat, in eo præcisè non esse positam, & esse ex Iure tantùm Ecclesiastico: vel denique, si in eo præcisè sita sit, non esse ex naturâ rei, vel Christi institutione: sed ex solius constitutione Ecclesiæ.

Incipiendo autem à facilioribus, exploratissimum est, solemnitatem votorum non consistere in obseruatione eorum, quæ enumerata sunt hoc septimo & vltimo capite, & requiruntur ex Iure communi positiuo, vel Statutis particularibus substantialiter, seu accidentaliter ad Professionem.

Primò probatur generaliter de vtrisque, quia ex suppositione, & ipsorum confessione Aduersariorum, hæc omnia sunt ex solius Ecclesiæ constitutione.

Secundò probatur in particulari de substantialiter requisitis, quia hæc obseruantur etiam à

Scholaribus & Coadiutoribus formatis in Societate IESV in emissione votorum suorum, & si non obseruarentur, vota essent nulla: & tamen illorum vota non habent solemnitatem, sed sunt simplicia. ergo non potest in hoc solemnitas consistere. quandoquidem non potest inesse alicui subiecto forma aliqua, & non tribuere illi denominationem, & effectum talis formæ.

Terriò probatur de accidentaliter requisitis. quia eo ipso quòd sunt accidentalia, vota possunt habere solemnitatem sine illis. Ex quo confirmatur doctrina *Caietani* 2. 2. q. 88. art. 7. asserentis, non posse solemnitatem consistere in benedictione, & consecratione (in quibus iuxta quorundam expositionem *S. Thomas* ibidem ponit solemnitatem votorum) confirmatur, inquam, ea doctrina, si per benedictionem, & consecrationem intelligantur aliquæ preces & orationes cum inuocatione Dei: quia hæc omnia non interueniunt in Professione tacitâ, & eodem *Caietano* teste in Religione Dominicana non adhibentur, quando fit Professio expressa, sed post peractam Professionem.

21 Deindè si considerentur ea, quæ diximus includi à voto solemnibus, primo, secundo, tertio, & quarto capite, probatur, in illis non consistere solemnitatem, hoc modo. Quòd vota Religiosa sint Promissio facta Deo, est ex ipsius voti natura: quòd profitens voueat Paupertatem, Castitatem, & Obedientiam: quòd hæc voueat in Congregatione approbata ab Ecclesia pro vera Religione:

gione: quòd prædicta vota habeant adiunctam
sui ipsius traditionem, & quasi donationem irre-
uocabilem ex parte Vouentis, hæc, inquam, om-
nia sunt ex institutione Christi, qui fundauit sta-
tum Religiosum: & non potest ostendi fuisse vn-
quam in Ecclesia Religiosum statum, qui cuncta
hæc non includeret: & ideò votum, quod habet
hæc omnia, à quibusdam dicitur habere *solemni-
tatem essentialem*, vt benè aduertit *Basiliius Pontius*
lib. 7. de matr. c. 7. n. 1. 15 ib. 17. sed hæc non est so-
lemnitas, de qua controuertitur. quia controuer-
titur de aliqua quasi forma constitutiua voti so-
lemnis *in esse solemnus*, & consequenter distinctiua
ab omnibus alijs votis, quæ solemnia non sunt.
Iam verò etiam vota Scholarium, & Coadiuto-
rum formatorum in Societate habent prædictas
quatuor cõditiones, cum sint vota & consequen-
ter promissio; & sint vota Paupertatis, Castitatis
& Obedientiæ; & fiant in Congregatione ap-
probata ab Ecclesia tanquam vera Religione: &
habeant adiunctam sui ipsius traditionem ex de-
claratione GREGORII XIII. *in sepè allatâ Consti-
tutione, Ascendente Domino. pag. 237. vbi sic: tria-
que huiusmodi Societatis vota, tametsi simplicia, vt sub-
stantialia Religionis vota ab hac Sede fuisse admissa,
illaq; emittentes, in statu Religionis verè constitui; qui-
pe qui per ea ipsa se Societati dedicant, atque actu tra-
dunt, seq; diuino seruitio in eâ mancipant.* & tamen
hæc vota sunt simplicia, & non solemnia. er-
go solemnitas, quæ resultat ex his quatuor con-
ditionibus, & à Doctoribus vocatur *solemnitas*
essentialis, non est solemnitas, de qua disputamus.

Quia disputamus de aliquo, quo votum solemne distinguatur à simplici quocunque; At per illa non distinguitur à votis simplicibus emissis à Scholaribus & Coadiutoribus Societatis; adeoque *Basilii Pontius*, qui ab Auctoribus illius *Thesis* in Scholio lit. A. *notanter* legi iubetur contra me, extra chorum saltare cogitur.

22 Tertiò. Non potest negari, pertinere ad votum solemne (à quo nullo modo disiungi potest) illam efficaciam reddendi Vouentes incapaces Dominij, Matrimonij, & Ciuilis obligationis contrahendæ: quod erat quintum caput ex supra numeratis. Sed primum in hac efficaciam inhabilitandi non consistit præcisè solemnitas, de qua agimus. probatur eodem argumento. quia eandem efficaciam habent etiam vota Coadiutorum formatorum in Societate, vt passim habetur in ipsius Constitutionibus p. 6. c. 2. §. 12. & in allegatâ Constitutione Ascendente Domino. pag. 231. vbi sic: *quibus (votis) emissis tam hi, qui spirituales, quàm qui temporales Coadiutores formati fuerint, sunt omnis hereditaria successione incapaces, nihilq; omnino proprij iuxta Constitutiones habere possunt. Et pag. 240. sic: quinimò omnes (emittentes vota simplicia) ad matrimonium contrahendum inhabiles, ac contractus huiusmodi nullos & irritos esse, prout irritos facimus & annullamus. quæ tamen vota simplicia sunt, & per hoc ab ijs solemnitas non distinguuntur. Ergo, &c. Deinde, licet in hac efficaciam inhabilitandi consisteret solemnitas, de quâ controversia est; illa tamen, vti infra demonstrabo,*

NON

non est ex Iure naturali vel diuino: sed Ecclesiastico.

Reliquum ergo est, vt, quando in nullo ex ²³ supradictis consistit votorum solemnitas, de qua disputamus; consistat reuera in duobus, & quasi ex duobus integretur. Primum est illa efficacia reddendi professum incapacem Dominij, matrimonij, & contrahendi obligationem civilem absque Superioris consensu. Alterum est traditio, & donatio suiipsius, & mancipatio ad obsequia Religionis & Dei absoluta, & ex utraque parte perpetua, & irrevocabilis: ita vt nec Professus possit se arctissimis hisce vinculis expedire; nec Religio aut Religionis Prælati eundem liberare (quæ est conditio supra relata 6. loco) Constat autem inter Doctores, in his duobus consistere solemnitatem votorum, & essentiam Professionis, quæ est incommunicabilis omnibus alijs votis non solemnibus: & de hac solemnitate explicatâ per istos effectus, est tota controuersia, an sit ex solius Ecclesiæ institutione, quod ego in mea Consultatione asserui, & nunc etiam assero: an verò ex naturâ rei, & Iure diuino, quod aiunt illius Thesis Auctores, & mordicus defendunt recentiores Thomistæ, quorum *Franciscus Syluius. 2.2. q. 88. art. 7.* sic explicat sententiam facillimè & breuissimè. *Quamuis votum eo ipso sit solemne, quòd sit suiipsius promissio, ac traditio, & legitima absolutaq; acceptatio; Ius tamen diuinum non constituit. Quis, ad quid, & quomodo possit se tradere, & acceptari, vt eius acceptatio sit legitima. Sed Ecclesia per suas Constitutiones decreuit Quis, Quid;*

Qualis possit seipsum tradere, Quis & Qualis, Vice Dei acceptare. Quando, & ad Quid. Quapropter voti solēnitas dicitur esse ex solā Ecclesie institutione, quia ex solā Ecclesie institutione habetur, Quis & Quomodo possit vouendo se tradere & acceptari. Quod autem perfecta traditione, & acceptatione legitimā positus, votum sit solemne, ex naturā rei sequitur. Quomodo constitutionis humana est, vt hic, aut iste sit Rex & Dominus. Posito autem, quod hic aut iste sit Rex; ex Iure natura est, vt qui sunt subiecti, obedire debeant.

24 In hac doctrina videntur illius Auctores votorum solēnitate, quam contendunt esse de Iure diuino & naturali, ponere in eo, quod facta legitima traditione & acceptatione (est autem legitima, si obseruentur omnia, quæ præscribuntur à Iure positiuo, vt necessaria ad Professionem) votum sit solemne: hoc est, Professus sit perfectè & absolutè, & in perpetuum Religioni mancipatus, & Deo: nec per vllam humanam potentiam huiusmodi donatio; & mancipatio retractari queat. Solēnitate verò Iuris Ecclesiastici videntur ponere in eo, quod in emittendis votis, & in illis acceptandis, & facienda sui ipsius traditione, & eadem recipienda, obseruentur omnes conditiones requisitæ ex Iure Ecclesiastico: & hanc solēnitate addunt esse illam, de qua loci sunt BONIFACIUS VIII. & GREGORIUS XIII. quando dixerunt, esse ex solius Ecclesie Constitutione inuentam.

Hang

Hanc sententiam hoc modo propositam & 25
 explicatam, qua dicitur voti solemnitas esse ex
 natura rei, & Iure diuino, probant Aduersarij
 tribus potissimum argumentis.

Primò. Quia vt dicitur *in cap. cum ad Monasteriũ* 26
de stat. Monach. abdicatio Paupertatis & custodia Casti-
tatis, adeò est annexa Regule Monachali, vt contra eam
nec Summus Pontifex possit licentiam indulgere, ergo
 signum est à posteriori, votorum illorum solem-
 nitatem esse Iuris naturalis, & diuini. Nam si ef-
 set Iuris tantùm Ecclesiastici; Summus Pontifex
 posset vtique licentiam indulgere.

Secundò. Professus per Professionem est Deo 27
 donatus, & consecratus; donationem Deo fa-
 ctam non potest remittere, nisi ipse Deus. Quod
 verò Deo semel consecratum, quamdiu manet
 eadem materia & forma, nõ potest non esse cõ-
 secratum. Ergo talis donatio non potest per vllã
 humanam potestatem remitti, nec talis con-
 secratio auferri. Ergo signum est, non esse Iuris
 tantùm Ecclesiastici, sed naturalis, & diuini.

Confirmatur, quod dictum est de conse- 28
 cratione: quia illud esse Deo consecratum, ori-
 tur intrinsecè ex ipsa consecrationis actione,
 quæ iam præterijt. Quod autem semel præ-
 terijt, ac fuit, non potest non esse præteri-
 tum, & non fuisse. Ergo cùm in hac conse-
 cratione sita sit solemnitas voti; signum est, esse
 Iuris naturalis, ac diuini.

Tertiò per Professionem solemnem vouens se 29
 donat Religioni in perpetuum, & Religio illam
 dona-

donationem acceptat absolutè, & intendit esse irretractabilem. Ergo non potest retractari: ergo signum est esse plusquam de Iure humano: ergo naturalis, & diuini.

30 Circa hanc sententiam tria faciam: primò ostendam, non posse subsistere illam explicationem Aduersariorum, qui, vt eludant argumentum à nobis ductum ex testimonio BONIFACII VIII. & GREGORII XIII. asserentium *vis solemnitate ex solius Ecclesie Constitutione inuentam esse*; aiunt hos Pontifices locutos fuisse de solemnitate sumptâ pro Observatione omnium conditionum, quas Ecclesia in emissione Professionis requirit: non autem pro vi, & efficaciam inhabilitandi ad Dominia, Matrimonia, & Ciuiles obligationes, nec pro illâ omnimodâ indissolubilitate traditionis sui ipsius, quæ est solemnitas, de qua disputamus.

Secundò. Demonstrabo, Aduersarios, dum dicunt (suppositâ obseruatione omnium, quæ in emittendâ Professione seruanda sunt de Iure naturali, diuino, & Ecclesiastico) sequi ex natura rei, & de Iure naturali, vt vota sint solemnia; aut supponere falsum, aut incidere in nostram sententiam, qui asserimus, solemnitatem esse ex sola institutione Ecclesie.

Tertiò soluiam argumenta in contrarium allata.

31 Quod spectat ad PRIMVM, dupliciter impugnatur illa explicatio, quâ dicuntur illi Duo Pontifices locuti de solemnitate sumptâ pro ob-
ser-

seruantia omnium conditionum requisitarum
Iure Ecclesiastico in emissione Professionis.

Primò. Quia votum Continentiæ, quod so-
lemnizatur in susceptione Ordinis sacri, nullam ³²
conditionem postulat obseruari necessariò de
Iure Ecclesiastico: Et satis habet, si obseruentur
illa, quæ sunt de Iure naturali, & diuino. patet,
quia dummodo suscipiens Subdiaconatum ha-
beat vsu[m] rationis, qui iure naturæ requiritur ad
contrahendam obligationem continentia: &
habeat intentionem debitam suscipiendi illum
ordinem: & Episcopus adhibeat in ordinatione
debitam materiam & formam, & operetur cum
legitima intentione; (quæ omnia sunt de iure di-
uino) votum sic Ordinatum est solemne, & tamen
nulla hîc intercessit obseruantia vllius conditio-
nis, quæ sit de Iure tantum Ecclesiastico. Constat
enim, licet ordinandus non expleuerit annum
21. nec habeat sufficientem titulum (quæ duo
sunt de Iure positivo) constat, inquam, nihilomi-
nus illam ordinationem esse validam, & votum
solemne: Ergo solemnitas voti continentia, quæ
isti dicunt esse Iuris Ecclesiastici, & de quâ affir-
mant locutum fuisse BONIFACIUM VIII. qui e-
git etiam de voto, quod solemnizatur in susce-
ptione Ordinis sacri, non est posita in obserua-
tione conditionum requisitarum ex constitutio-
ne Ecclesiæ: sed in illâ efficaciam inhabilitandi, &
omnimodâ Status immobilitate, quæ in istorum
sententia est Iuris naturalis, vel diuini: in nostrâ
solum Ecclesiastici.

F

Secun-

- 33 Secundò. Quia illa explicatio solemnitatis, Aduersariorum expressè repugnat menti, & sententiæ BONIFACII & GREGORII. BONIFACIVS enim in illo cap. vnic. de vot. & vot. redemp. in 6. apertè loquitur de efficaciâ, quam habet votum Castitatis ad dirimendum matrimonium. Sic enim proponit quæstionem. *Quod votum dici debeat solemne, & ad matrimonium dirimendum efficax, nos consulere voluisti, & Respondet, nos autem attendentes, quod voti solemnitas ex sola Ecclesiæ constitutione est inuenta; presentis duximus declarandū oraculo Sanctionis, illud solum votum dici debere solemne, quantum ad post contractum matrimonium dirimendum, quod solemnizatum fuerit per suspensionem Sacri Ordinis, aut Professionem expressè, vel tacitè, factam alicui de Religionibus per Sedem Apostolicam approbatis.* Ex quibus verbis liquet, BONIFACIVM locutum fuisse de solemnitate, de quâ disputamus; hoc est de efficaciâ dirimendi matrimonij. Et cum dicat apertè, *hanc inuentam esse ex Ecclesiæ constitutione;* patet illam explicationem Aduersariorum esse contra mentem huius Pontificis.
- 34 GREGORIVM verò XIII. sicut imitatus est in modo loquendi BONIFACIVM VIII. egisse de eâdem solemnitate; & non de eâ, quæ consistit in obseruatione conditionum requisitarum ab Ecclesiâ; probatur euidenter, quia loquebatur de solemnitate, quam Obtrectatores Societatis aiebant, esse de Iure naturali, & diuino, & requiri ad essentiam votorum substantialium Religionis: & esse efficacem ad priuandum Dominio, diri-

dirimendum matrimonium, & inducendi illam omnimodam & perpetuam ex vtrâque parte traditionem Religioni. Et quia videbant, his effectibus carere, vel omnibus, vel quibusdam, vota Scholarium, & Coadiutorum formatorum in Societate; contendebant, eos non esse verè, ac propriè Religiosos. GREGORIUS ergò videns, hæc atque huiusmodi ab illis affirmari, quòd nò considerarent *voti solemnitate esse ex solâ Ecclesiæ constitutione inuentam* : Et existimarent esse Iuris naturalis, & diuini; contrario prorsus fundamento nixus definit *Scholares, & Coadiutores predictos esse, fuisse, & fore verè ac propriè Religiosos* : etiam si ipsorum vota carerent vel omnibus, vel aliquibus ex illis effectibus, quos habent vota solemnia: quia solemnitas, quæ declaratur per istos effectus, non est Iuris naturalis aut diuini, sed Ecclesiastici. Quasi diceret GREGORIUS, quia solemnitas voti & illa efficacia inhabilitandi &c. non est Iuris naturalis, nec diuini, sed solùm ex constitutione Ecclesiæ; fuit in potestate Sedis Apostolicæ admittere vota Scholarium, & Coadiutorum in Societate, vt vota substantialia Religionis, vtpotè habentia omnia illa, quæ requiruntur de Iure naturali, & institutione Christi sine solemnitate, & sine illis effectibus, vel omnibus, vel quibusdam. Vnde licet traditio sui, quam faciunt Scholares, & Coadiutores formati, non sit ex vtrâque parte immobilis, & irretractabilis: & Scholares retineant bonorum suorum Dominiũ, sunt nihilominus verè ac propriè Religiosi. Quia

illa

illorum votis, ac traditioni nihil deest, quod potest
 stulet Status Religiosus ex Iure naturæ, vel insti-
 tutione Christi: sed solum solemnitas, quæ est ex
 solius Ecclesiæ constitutione inuenta: Et sicut
 eidem Ecclesiæ placuit, hanc solemnitatem adiun-
 gere votis ac traditioni aliarum Religionum, &
 Professorum in Societate; ita placuit illam non
 adnectere votis, & traditioni Scholarium, & Co-
 adiutorum formatorum Societatis eiusdem. Ex
 quibus apertè constat, GREGORIVM XIII. lo-
 cutum fuisse de solemnitate, de quâ est quæstio,
 & non de illâ obseruantia Conditionum requisi-
 tarum ex Iure Ecclesiastico, de quâ non poterat
 esse dubium, quin esset Iuris Ecclesiastici tantum:
 quam non poterant negare Societatis Obtre-
 ctatores, habere vota simplicia Scholarium, &
 Coadiutorum, quæ non fuissent valida & multo-
 minus substantialia, nisi in illis emittendis obser-
 uata fuissent cuncta, quæ tanquam necessaria ob-
 seruanda sunt de iure positiuo, vide *Basilium Pon-
 zium de matrim. lib. 7. c. 7. n. 3. Suar. de Relig. to. 3. lib. 2.
 c. 8. num. 7. & 8.* vbi doctè & solidè confutant illâ
 Aduersariorum expositionem textuum BONI-
 FACII & GREGORII.

35 Quoad secundum, supponunt falsum Aduer-
 sarij, si (posito quod in emissionem votorum Reli-
 giosorum obseruentur omnia quæ sunt Iuris na-
 turalis, diuini, & Ecclesiastici) existiment, eo ipso
 & ex natura rei oriri solemnitatem, de qua di-
 sputamus, hoc est, efficaciam in habilitandi ad
 Dominium, Matrimonium, & contrahendum
 obli-

obligationes ciuiles, & inducendam traditionem Religiosi ex utrâque parte irretactabilem.

Primò probatur. Quia in emissione votorum; 6
Scholarium Societatis IESV ante Constitutionē
GREGORII XIII. *Ascendente Domino*, quâ declarat,
eos semper fuisse Religiosos, obseruabantur om-
nia, quæ sunt Iuris naturalis, diuini, & Eccle-
siastici (alioquin non fuissent valida) & tamen il-
la vota non habebant vllum ex supradictis effe-
ctibus (licet nunc post Gregorianam Constitu-
tionem voto Castitatis sit adiuncta efficacia diri-
mendi matrimonium post contractum.) Ergo
solemnitas, de quâ disputamus, non consistit in
obseruatione omnium conditionum requisita-
rum ex Constitutione Ecclesiæ, sed in aliquo a-
lio.

Secundò probatur, quia si votum Paupertatis
& Castitatis Religiosæ ex natura sua est efficax 37
ad inducendam incapacitatem Dominij, & Ma-
trimonij; id vel habet ex natura ipsorum votorū
per se sumptorum, vel quatenus sunt adiuncta
traditioni, quam sui ipsius Religiosus facit Reli-
gioni, & Deo, & illa acceptatur à Prælati. Atqui
non habent illa vota prædictam efficaciam ne-
que præcisè ratione sui, neque ratione traditio-
nis adiunctæ. Ergo nullo modo ex ipsorum Vo-
torum natura. Maior huius argumenti patet. quia
nihil aliud est in votis, quàm ipsorum natura, &
traditio annexa, alia enim sunt extrinseca, & de
iure humano positiuo. Consequentia est clara.
Probatur ergò minor, quoad primam partem.

F 5

quia

quia votum ex natura sua præcisè sumpta, solum
 habet, vt vouens voluntariè ac liberè promittat,
 quæ sunt in ipsius potestate: ac proinde materia
 voti sunt tantum actus humani, & eorum omis-
 siones. Hinc fit, vt vouens Paupertatem, teneatur
 (si talem habuit intentionem, vt habet omnis,
 qui vouet in Religione) abdicare omnem admi-
 nistrationem, & vsum bonorum suorum; non di-
 sponere de illis vlllo modo absque consensu Su-
 periorum: non admittere Dominium vllius rei
 sine eorundem licentia, similiter vouens Castita-
 tem, tenetur abstinere ab omnibus actibus vene-
 reis tam externis, quàm internis, tam illicitis, quàm
 licitis, quales sunt in matrimonio. & ratio est,
 quia omnia supradicta sunt vel actus humani,
 vel eorundem omissiones: & consequenter in
 potestate vouentis. At cum incapacitas Domi-
 nij, vel Matrimonij sint priuationes capacitatis,
 & facultatis cuiusdam moralis; non est in pote-
 state vouentis seipsum huiusmodi facultatibus
 spoliare. Sicut accidit in potentijs naturalibus.
 atque adeò potest v.g. quis vouere se non locu-
 turum tali loco & tempore, non aspecturum hæc,
 vel illa obiecta; non potest tamen per vota hæc,
 priuare seipsum facultate & potentia locutiua,
 aut visua.

Probatum eadem minor quoad secundam par-
 tem. quia traditio, & donatio sui ipsius etiam ac-
 ceptata ex natura sua, de consensu partium est
 retractabilis; cum nihil sit tam naturale, quàm vt
 per illas causas, per quas obligatio contrahitur,

per

per easdem dissoluatur, vt ait Iustinianus in In-
stituris.

Neque obijcias primò, traditionem, & dona 38
tionem Religiosam dicere aliquem Statum. quia
vt probaui in Consultatione, ad naturam Status
satis est, si is, qui se tradidit, & concessit in ius al-
terius, non possit se subtrahere, vt patet in Seruis,
qui licet possint manumitti, tamen dicuntur esse
in Statu.

Neque obijcias secundò, traditionem Reli 39
giosam fieri non tantum Religioni, sed etiã Deo:
ac proinde per humanam potestatem non posse
remitti. Hoc enim falsum est, cum à Deo sit in
Ecclesia relicta talis potestas. Et confirmatur,
quia etiam per votum simplex seiunctum à tra-
ditione, acquiritur Deo aliquod ius quod ni-
hilominus à potestate Ecclesiasticã relaxatur.

Dicent Aduersarij, solemnitatem in votis 40
sequi ex natura rei, si supponatur Observantia
omnium conditionum requisitarum ex consti-
tutione Ecclesiæ. quia vna ex his conditionibus
est, vt qui se tradit Religioni, absolute & in perpetuum
seipsum tradat, & illum admittens acceptet illam tradi-
tionem absolute, & in perpetuum, & sine facultate vllò
tempore eam rescindendi: quod videntur significasse,
quando dicebant ex Constitutione Ecclesiæ esse
ad Quid se Quis tradat, & ad Quid acceptetur. posito
autem quod quis se tradiderit absolute & in perpe-
tuum, & admittens pariter in perpetuum, & absolute
acceptauerit; ex naturã rei sequitur, vt prædicta tra-
ditio non possit vnquam retractari, & conse-

quenter Professio sit solemnitas, & hæc solemnitas sit ex rei ipsius natura, non autem ex Iure Ecclesiastico.

41 Sed si hoc dicant; iam incidunt in nostram sententiam, qui asserimus solemnitatem voti esse ex sola constitutione Ecclesiæ. quandoquidem ipsi vnum ex requisitis Iure Ecclesiastico affirmant esse, *vt traditio & donatio Religiosa fiat, & acceptetur absolute & in perpetuum, & ex vtraque parte irrevocabiliter*: ex qua sola conditione, vt probatum est hæctenus, eadem traditio Religiosa habet, vt sit irremissibilis.

42 Nec potest probari vlla ratione modus loquendi Aduersariorum, qui aiunt, supposita hæc conditione, quæ est ex solius institutione Ecclesiæ; ex natura rei sequi, vt vota sint solemnitas.

43 Probatum primò. Quia natura votorum Religiosorum per se spectata non habet istam solemnitatem. quia, vt sæpè dixi, vota Religiosorum primis sæculis, & nunc vota Scholarium Societatis, habebant, & habent naturam, & essentiam votorum Religiosorum: & non habebant, nec habent talem solemnitatem. Vnde si vota Professorum illam habent; non habent ex illa naturâ & essentiâ, quæ postulatur à Iure naturali, & diuino: sed quæ de nouo constituta est à voluntate & ordinatione Ecclesiæ, & consequenter oritur non ex illa naturâ, quam, vt ita dicam, dedit illis Ius naturæ. & Christus, sed quam tribuit Ecclesia. Declaratur exëplo: Paries albus, vt sit distinguius visus, non habet ex natura, & essentiâ
parie-

parietis, sed ex naturâ parietis albi: albedinem autem paries non habet ex suis intrinsicis principijs, sed ab agente extrinseco.

Secundò. Ille modus loquendi Aduersario-44 rum, qui dicunt (posita obseruantia illius Conditionis Iuris Ecclesiastici, quòd vota, & traditio sint facta, & acceptata ex vtraque parte absolute) sequi ex natura rei solemnitatem; impugnatur ex absurdis, quæ hinc nascuntur. Etenim hinc fit vt quam plurima, quæ ab omnibus Doctõribus dicuntur esse simpliciter, & absolute de Iure positiuo humano, sint de Iure naturali. v g. quòd testamentum conditum sine legitimo numero testium sit nullum: quòd donatio vltra 500. solidos non insinuata regulariter sit nulla: quod mutuum datum filiofamilias in multis casibus non obliget: quod matrimonium contractum sine Parocho, & duobus testibus sit irritum, vbi Tridentinum est receptum: quod Regia potestas, & seruitus sint Iuris naturalis. & ratio est. quia in his omnibus materijs, (suppositis humanis Constitutionibus, & legibus) necessario sequitur, vt sint vel nulla, vel valida, quæ fiunt: & tamen nemo dicit, prædicta esse ex natura rei, vel Iuris naturalis, sed positiuum humani. imò ex istorum sententia, & modo loquendi sequitur, vt nulla omnino detur obligatio Iuris positiuum; sed omnis, & quæcunque sit Iuris naturalis. patet, quia supposito, quòd leges sint lætæ ab habente potestatem, ob debitum finem, & legitima forma, & omnibus requisitis; ex natura rei sequitur, & naturale lu-

men dicat, leges esse observandas: ergo omnis obligatio legum positivarum non erit positiva, sed naturalis. Quis autem, exempli gratia, dicat observationem ieiunii quadragesimalis, & festorum dierum, & obligationem audiendi Missam, confitendi semel in anno, communicandi in Paschate, esse Iuris naturalis?

45 QVOD TERTIVM circa solutionem argumentorum, imprimis illa omnia videntur huc tendere, ut probent, vota Religiosa esse penitus indispensabilia, & illam traditionem sui ipsius factam Religioni, esse omnino irretractabilem, postquam facta est, & acceptata. Sed hoc non impedit, quominus voti solemnitas possit esse de Iure tantum Ecclesiastico, & ut infra ostendam, non desunt Auctores, qui, licet sequantur sententiam, quæ affirmat, solemnitatem voti esse tantum Iuris Ecclesiastici, putant tamen contrariam esse probabilem, quæ affirmat, vota esse omnino indispensabilia. Et non video repugnantiam in eo, quod vota sint indispensabilia, & tamen solemnitas sit solum Iuris Ecclesiastici.

46 Deinde respondeo ad singula argumenta proposita. Ad primum enim communiter Canonistæ respondent cum Theologis, Papam non posse dispensare, ut Monachus manens Monachus, non seruet Castitatem, & Paupertatem: quod est verissimum; at si Papa separet à Monacho Monachatum, ac de Monacho faciat non Monachum, ille iam non tenebitur seruare Paupertatem, & Castitatem: & ratio, illius textus hoc persua-

persuadet, vt benè notauit *Suarez tom. 3. de Relig. lib. 6. c. 17. n. 8* fundatur enim in cōnexionē vnus cum alio: hoc est Monachus cum eo, qui est Monachus: Et ideò *illud cap. cum ad Monasterium*, solūm probat, permanente connexionē Monachus cum Monacho, non posse Papam dispensare: quod verissimum est. Sic paries albus (vt exemplo *Caetani* vtar) vt albus est, necessariò est disgregatiuus visus; & dum manet albus non potest non esse talis: at remota albedine (quod sine dubio fieri potest) paries non est amplius disgregatiuus. Itaque Aduersarij verè argumentantur solūm loquendo in sensu composito, non autem in diuiso.

Ad secundi argumenti priorem partem, quæ erat de donatione facta Deo, patet ex dictis, ⁴⁷ quis enim donatarius prohibitus vnquam est donationem factam inter viuos remittere? & nullo ex capite ostendi potest potestatem à Christo relictam in Ecclesia ligandi, & soluendi, non extendi etiam ad hoc. Quod enim in votis Religionis possit solūm Petri successor, & Christi Vicarius dispensare, constat inter omnes, hoc ^{certum est} esse solūm ex Iure Ecclesiastico. Ex quibus patet etiam responsio ad tertium argumentum, quod erat de donatione facta Religioni, & à Religione acceptata absolutè, & in perpetuum. Nam si donatio facta Deo est retractabilis; multò magis facta nō Deo, sed hominibus.

Ad posteriorem ergò partem eiusdem argumenti secundi, quæ erat de consecratione, ⁴⁸ (in qua

qua consecratione multi Thomistæ sentiunt, consistere solemnitatem) primum respondeo cum Caietano ad art. 7. q. 88. 2. 2. stare posse eiusmodi consecrationem cum voto simplici, ac consequenter non potest in eo esse posita solemnitas, (cum sit differentia distinguens votum solemne à simplici) quod accideret, si Ecclesia statueret, ut impofterum Subdiaconatu esset annexum votu Continentiæ simplex tantum: in quo casu Subdiaconi essent consecrati, sicut nunc sunt: & tamen illud votum ex suppositione non esset solemne: sicut non est solemne votum Castitatis emissum in sæculo, & tamen per illud vouentes consecrationem quandam nanciscuntur, & si votum frangant, sacrilegi vocantur. non potest ergò solemnitas in consecratione consistere.

49 Deinde Respōdeo, duplex genus consecrationis considerari posse (& sit responsio ad confirmationem illius secūdi argumenti) vnum est, qua quis dedicatur Deo solū per quandam deputationem, & institutionem confirmatam aliquo pacto, vel promissione: aliud verò genus, qua res aliqua Deo consecratur per aliquam actionē, quæ circa rem ipsam facta sit. Primi generis res consecratæ, non denominantur consecratæ ab illa actione, quæ præterijt, & non potest non præterijisse, tanquam ab aliqua forma; sed denominantur cōsecratæ, quatenus in illis rebus actio præcedens reliquit aliquid morale, hoc est, debitum quoddam, & quandam quasi obligationem moralem, ut illæ res deseruiant ad diuinum cultum.

Et

Et quia non apparet ratio, ob quam talis obligatio, quodammodo permanens, non possit tolli à re dedicata; hinc est, vt ab eadem auferri possit illud esse consecratum. Ita contingebat in Deputatione Nazareorum ad diuinum cultum, qui cum per aliquas ceremonias Deo consecrarentur; tranfacto legitimo tempore per aliquas alias desinebant esse consecrati, vt legitur Numer. c. 6. In secundo autem genere consecrationis, in qua res denominantur formaliter consecratæ ab actione consecrationis, quæ præterijt; verè dicitur, nõ posse desinere esse consecratum, quia non potest illa actio non præterijisse. Vnde hinc rectè quis colligat, ne à Deo quidem auferri posse eiusmodi consecrationem. cum neque ipse facere possit, quin præterierit, ac fuerit, quod re ipsa præterijt & fuit. Dicimus ergò, Professionem solemnem nõ esse huius posterioris generis, sed prioris, vnde in ea sequitur dispensari posse. Vide Suar. de Relig. t. 3. lib. 17. num. 15. vbi hanc rem optimè explicat. Ex quibus omnibus in hac secunda Sectione latius fortasse disputatis, quàm quis vellet, sequitur, me ab Auctoribus illius Thesis non solum nequiuisse culpari in modo loquendi, sed neque in ipsa re. cum verè votorum solemnitas ex solius institutione Ecclesiæ habeatur.

SE-